

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, Direkcija, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 5. rujna 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/19-01/13, urbroj: 401-01/10-19-2 od 1. srpnja 2019.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika poništeno je rješenje Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, klasa: UP/I-008-01/18-01/09, urbroj: 338-01-06-18-03 od 11. prosinca 2018., te je zainteresiranoj osobi odobreno pravo na pristup preslici ugovora broj: 112/17 za nabavu usluge zakupa medijskog prostora za promidžbenu kampanju dopunskog zdravstvenog osiguranja sklopljenog između tužitelja i A. P. G. d.o.o. 29. kolovoza 2017. i troškovnika koji je sastavni dio ugovora na način da se u članku 7. Ugovora prekrije podatak o imenu i prezimenu, adresa elektroničke pošte, te broj mobitela ovlaštene osobe dobavljačima, te je odobren pristup preslikama računa dobavljača po posebno pobrojanih točkom 3. izreke rješenja na način da se istim prekriju podaci o imenu i prezimenu te vlastoručnom potpisu ovlaštenih osoba dostavljača, te pristup preslikama dokumenta „izvod stavaka za dobavljača“.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja tuženika podnio tužbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Poziva se na odredbu članka 15. stavak 2. točka 2., te članak 16. Zakona o pravu na pristup informacijama kao i članak 19. stavak 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka. Navodi da na svojim internetskim stranicama objavljuje sve podatke koji je obvezan objavljivati u skladu s Zakonom o javnoj nabavi, te kao javna ustanova objavljuje godišnja izvješća o financijskom poslovanju i tako omogućuje javnosti da bude upoznata s poslovanjem Zavoda. Ističe da je objavljena i tablica pod nazivom „Registar ugovora o javnoj nabavi za 2017. godinu“ koja sadrži podatke o svim bitnim sastojcima ugovora koji je zatražila zainteresirana osoba te smatra da je time zatražena informacija učinjena dostupnom javnosti. Ističe da je proveo test razmjernosti i javnog interesa budući je zainteresirana osoba tražila dokumentaciju koja se smatra poslovnom tajnom. S obzirom na to da su na službenim internetskim stranicama tužitelja objavljene informacije o raspolaganju javnim sredstvima ocijenjeno je kako u

razmatranju zahtjeva za pristup informacijama zainteresirane osobe prevladava interes zaštite poslovne tajne tužitelja odnosno kako ne prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese. Predlaže da Sud poništi rješenje tuženika i odbije žalbu zainteresirane osobe kao neosnovanu.

U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti ostaje kod osporavanog rješenja i razloga navedenih u obrazloženju rješenja. Navodi da činjenica da su javno objavljeni bitni sastojci ugovora ne može dovesti do zaključka da preslika istog predstavlja poslovnu tajnu već može jedino ići u prilog tome da se predmetni ugovor učini javno dostupnim. Ističe da odredba članka 26. Pravilnika o tajnosti podataka i pravu na pristup informacijama Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje od 29. travnja 2015. nije u skladu s Zakonom o pravu na pristup informacijama s obzirom da poslovna i profesionalna tajna ne predstavlja apsolutne razloge za odbijanje zahtjeva za pristup informacijama. Budući prvostupanjsko tijelo nije pravilno provelo test razmjernosti javnog interesa tuženik je temeljem ovlasti iz članka 25. stavak 5. Zakona o pravu na pristup informacijama u vezi s člankom 117. Zakona o općem upravnom postupku sam riješio ovu upravnu stvar. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba H. Š. predlaže tužbu djelomično odbaciti u dijelu u kojem je tuženik odbio zahtjev za pristup informacijama pa tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe, a u preostalom dijelu odbiti, te potražuje troškove za sastav podneska u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je tužitelj zahtjev zainteresirane osobe za pristup informacijama kojim je tražio presliku ugovora s dobavljačem vezano za zakup medijskog prostora za promidžbenu kampanju dopunskog zdravstvenog osiguranja te preslike zaprimljenih računa po navedenom ugovoru, te podatke o plaćanju po navedenom ugovoru ili računu, odbilo nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa sukladno odredbi članka 15. stavak 2. točke 2. a u vezi s člankom 16. stavak 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13., 85/15.) s obrazloženjem da predstavljaju poslovnu tajnu s obzirom da se odnose na podatke o poslovanju ugovornog partnera A. P. G. d.o.o. koji nije javna ustanova kao i na isprave o poslovanju, potraživanjima i obvezama Zavoda u ugovornom odnosu s navedenom tvrtkom.

Tuženik je osporenim rješenjem poništio rješenje tužitelja od 11. prosinca 2018. te je zainteresiranoj osobi odobrio pravo na pristup traženoj informaciji na način kako je to navedeno točkom 2., 3. i 4. izreke rješenja navodeći da je tužitelj pogrešno zaključio da je uskrata zatražene informacije opravdana stoga što predstavlja poslovnu tajnu te da je nepravilno proveo test razmjernosti javnog interesa.

Slijedom izloženog, a imajući u vidu sadržaj zahtjeva zainteresirane osobe kao i podatke spisa predmeta, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje tuženika ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koji tužitelj upire u tužbi. Naime, cilj Zakona o pravu na pristup informacijama jer omogućiti odnosno osigurati ostvarenje Ustavom zajamčenog prava na pristup informacijama kao i ponovnu uporabu informacije, što se osigurava fizičkim i pravnim osobama putem otvorenosti i javnosti djelovanja tijela javne vlasti. Pritom pravo na pristup informacijama obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije kao i obvezu tijela javne vlasti da omogućuje pristup zatraženoj informaciji odnosno da objavljuju informacije neovisno o postavljenom zahtjevu kad takvo objavljivanje proizlazi iz obveze određene zakonom ili drugim propisom. Jedno od osnovnih načela ovoga Zakona sadržano je u članku 6. prema kojoj su informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovog Zakona.

Polazeći od nesporne činjenice da izvršavanjem ugovora kojeg je tražila zainteresirana osoba i uz njega vezanih računa, tužitelj raspolaže javnim sredstvima, to se na konkretnan slučaj primjenjuje odredba članka 16. stavak 3. navedenog Zakona prema kojem takve informacije moraju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificiran podatak.

Pojam klasificiranog podatka definiran je Zakonom o tajnosti podataka (Narodne novine, broj 79/07. i 86/12.) prema kojemu se određenim stupnjem tajnosti klasificiraju podaci čije bi neovlašteno otkrivanje nanijelo štetu nacionalnoj sigurnosti i vitalnim interesima Republike Hrvatske, odnosno naštetilo djelovanju i izvršavanju zadaća državnih tijela u obavljanju određenih poslova. Imajući na umu sadržaj ugovora koji je predmet zahtjeva za pristup informacijama u konkretnom slučaju Sud nalazi da nije riječ o ugovoru koji bi predstavljao klasificirani podatak u smislu Zakona o tajnosti podataka.

Ovaj Sud je u nizu svojih dosadašnjih odluka jasno iskazao da podaci o raspolaganju javnih sredstvima ne mogu biti nedostupni javnosti koja financira rad tijela javne vlasti jer bi se onemogućavanjem pristupa takvih informacija građanima dovodila u pitanje otvorenost odnosno transparentnost rada tijela javne vlasti te stvaralo nepovjerenje u njihov rad. Sama činjenica da korisnik traži informacije koje se odnose na potrošnju financijskih sredstava javne ustanove ukazuje na postojanje javnog interesa za omogućavanjem pristupa navedenim informacijama pri čemu nije od utjecaja na drugačiju odluku navod tužitelja da su osnovni elementi ugovora objavljeni na internetskim stranicama tužitelja. Također, ovaj Sud je već iskazao u nizu svojih odluka da tijela javne vlasti ne mogu sprječavati pristup informacijama pozivajući se na poslovnu tajnu privatno pravnih osoba, a privatno pravne osobe koje ulaze u ugovorne odnose s tijelima javne vlasti bi morale biti svjesne posljedica vezanih uz pristup informacijama koje mogu proizići iz takvih ugovornih odnosa u smislu da podliježu odgovarajućoj kontroli javnosti.

Slijedom svega iznesenog Sud nalazi pravilnim ocjenu tuženika da u konkretnom slučaju ne postoji zakonsko ograničenje za pristup traženim informacijama kako je to određeno izrekom rješenja tuženika, slijedom čega nema osnove za usvajanje tužbenog zahtjeva.

Sud nije našao osnovanim niti zahtjev zainteresirane osobe postavljen u odgovoru na tužbu, jer u očitovanju iste nije iznesen niti jedan pravno odlučan argument koji bi bio od utjecaja na donošenje odluke u ovoj stvari, već se potvrđuje pravilnost rješenja tuženika, radi čega zahtjevu nije udovoljeno.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavak 1. i članka 79. stavak 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 5. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.